

ikke sige præcis, hvordan det vil blive udformet, men jeg tror, det kan gøres billigt, præcis ligesom orlovsordningerne. Jeg tror nemlig, at det, det i høj grad vil bevirke, er, at en række idrætsudøvere vil opnå to fordele.

Den ene fordel er, at det, der sker i øjeblikket, er, at mange idrætsudøvere på understøttelse reelt fungerer professionelt, men uden at det er i orden, og de får en masse dårlig samvittighed over det. Det kan blive bragt ind i legale rammer. Det er den ene ting. Og den anden ting, vi kan sikre ved, at man kan få understøttelse halvdelen af dagen og arbejde halvdelen af dagen, er en tilknytning til arbejdsmarkedet også for eliteidrætsudøvere. Og det tror jeg faktisk er en stor fordel.

Så når vi nu får regnet færdigt på det, så er jeg ikke sikker på, at det kommer til at blive så dyrt, som hr. Helge Sander måske tror. Især ikke, fordi vi jo desværre stadig væk har godt på den anden side af et par hundrede tusinde arbejdsløse.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil starte med at sige tak til kulturministeren for redegørelsen, og der er jo ingen ordførere i dag, der har turdet stille sig op og sige, at idrætten ikke var vigtig, og det tør jeg da heller ikke, for det er idrætten. Og der er jo heller ingen ordførere i dag, der har lagt skjul på, at de er medlemmer af idrætsledernes fanklub, og det er jeg også; alle har jo understreget, hvor fantastisk og utroligt et kæmpearbejde, disse idrætsledere gør, og det er jo også rigtigt. Ikke et ondt ord om det fra CD, tværtimod.

Men når vi opfatter idrætten som så vigtig for samfundet, som den er, så er det af flere grunde:

For det første, fordi idrætten er med til at give stabilitet i mange menneskers liv. For det andet, fordi den giver mange mennesker mulighed for at afprøve grænser og tage nogle udfordringer op, som de måske ellers mangler i dagligdagen. Og for det tredje, så er det selvfølgelig, fordi idrætten er med til at skabe fællesskab og samarbejde. Og det er jo også ord, som ministeren i redegørelsen gør meget ud af, og det kan vi da helt tilslutte os.

Men efter CD's opfattelse bliver idrætten faktisk i de kommende år og årtier måske endnu vigtigere end nogen sinde før. Det er der tre grunde til:

For det første, fordi det for mennesker er muligheden for at bryde en isolation i det danske samfund. Det kan være mennesker, der er

ude af arbejdsmarkedet; det kan være handicappede; det kan være sindslidende, som via et idrætstilbud, via muligheden for at være sammen med andre via det tilbud, faktisk kan se og mærke, at vi er i et samfundsfællesskab.

Og det er så mit andet argument for, hvorfor det skal blive stærkere: Jo, vi ved jo alle sammen, at den teknologiske udvikling osv. kører derudad. Og vi ved alle sammen, at hvis ikke kulturpolitikken og herunder ikke mindst idrætspolitikken kommer endnu mere i fokus, end den har været før, så opnår vi i løbet af nogle år et koldt, upersonligt, umenneskeligt samfund, hvor folk sidder og glor ind i deres skærm, trykker på nogle knapper, måske kommunikerer på telefoner, eller hvad der nu er opfundet til den tid – men i virkeligheden et samfund uden den menneskelige kontakt, som vi altid har betragtet som noget fundamentalt.

Dér tror jeg kulturpolitikken spiller en speciel rolle og ikke mindst breddeidrætten, den folkelige idræt, som i lokalsamfundet vil give et tilbud om et møde med den menneskelige kontakt, som dagligdagen måske ellers vil smide væk.

Og derfor er det vel vigtigt at understrege, at nok er der nogle af os, der kører efter devisen: Idræt er godt, men ikke så godt for en selv, eller hvad det nu er, det er, men idræt er vel godt for os allesammen, tror jeg, på tv-siden – måske den fysiske udfoldelse andre steder lader meget tilbage at ønske for nogle af os, men på tv-siden og på oplevelsessiden er det noget, som glæder alle.

Men det er vigtigt at få understreget, at det ikke er det mest centrale; dette er ikke en underholdningsindustri; dette er i høj grad et område, hvor man af menneskelige grunde, af kontaktgrunde, af fællesskabsgrunde skal være med. Hvis man vil have oplevelser, så man jo bare indspille alle fodboldkampe på film og så gå ned og se dem, og det er der jo også nogle, der gør. Men det er jo ikke det, der er det centrale i idrættens arbejde. Det centrale i idrættens arbejde er at skabe dette fællesskab, og det fællesskab bliver altså vigtigere og vigtigere, jo kolde- re samfundet bliver.

Det tredje er så det, man kan kalde antikriminalitetens linje, hvor mit partis stifter, hr. Erhard Jakobsen, i sin tid blev skældt meget ud som borgmester i Gladsaxe for mange år siden, over at han lavede diverse klubber af idrætsmæssig karakter, og hvad ved jeg. En af grundene til, at han blev skældt ud, var, at han også brugte pen-